SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 2 MAART 1939

AL TWEE UUR BEZIG..... EN NOG GEEN BEET!

DE SPOOKTROM

DOOR V. LATTE

PIETJE'S verlangen was eindelijk in vervulling gegaan. Maandenlang had hij gezanikt om een trom en moeder had telkens zijn groeiend ongeduld weten te bedwingen met de woorden: misschien is het Kerstmannetje je zó goed gezind, dat hij een trom meebrengt.

Nu was dat geheimzinnig Kerstmannetje geweest, al een hele poos trouwens en ja, werkelijk: het had voor Pietje een prachtige trom en voor zijn zusje Annie een mooie blokfluit meegebracht.

Of die twee in hun nopjes waren! Ze hielden allebei van muziek, vooral van de muziek die ze zélf maakten en ze lieten geen gelegenheid voorbijgaan om Jan en alleman te vergasten op de liefelijke klanken van trom en blokfluit.

Pietje had trouwens grote plannen.

„Weet je," zei hij op zekere dag, „het is doodjammer dat we hier altijd blijven rondslenteren met onze instrumenten. We moeten er iets anders op verzinnen, Annie. Ik weet wat."

„Vertel op," zei Annie tussen twee giltonen van haar blokfluit in, „wanneer komt dat muziekkorps van je bij mekaar?"

„Binnenkort," zei Pietje. „We moeten eerst nog wat oefenen, want we mogen geen mal figuur slaan als het zover is. Daarom heb ik erover nagedacht of jij en ik niet voor rondreizende muzikanten zouden kunnen spelen. Kijk nou maar niet zo angstig, Annie. Het is doodeenvoudig. Jij speelt op je fluit en ik sla de trom en zo trekken we van straat tot straat en vergasten de mensen op een aardig stukje muziek. Ik wed dat ze dat vast op prijs stellen. Ik zal die berenmuts van paps opzetten en jij doet die bontkraag van mams om."

„Als ik maar durf," zuchtte Annie.

„Je moet durven," zei Pietje kordaat. „Geen mens doet je wat. Je moet vanavond maar eens goed repeteren en dan gaat het als gesmeerd."

„Wanneer moeten we beginnen?" vroeg Annie bedeesd.

„Overmorgen," zei Pietje. „Hoe eer hoe beter. Ik zit net met een nieuwe roffelmars in mijn hoofd en die ga 'k nu vanavond uitwerken. Ik wed dat we met één slag beroemd worden. Ga jij nu maar flink studeren, Annie, ik moet nog die boodschap doen voor mams en dan begin ik ook."

En Annie ging vol ijver aan het werk. En moeder, die haar hoorde, glimlachte en knikte grootvader, die in een hoekje bij de haard zijn onafscheidelijk pijpje zat te roken, vriendelijk toe.

„Toch een dankbaar kind, die Annie," zei ze. „Ze heeft er wel hart voor. Hoor maar eens wat ze al flink kan spelen."

„Nee," zei grootvader, „het is nog te vroeg, moeder, voor de vogels om te kwelen, want er ligt nog sneeuw en 't duurt nog een hele poos voordat de lente in zicht is."

Want grootvader was bijna stokdoof en hij had alleen maar het laatste woord van moeder opgevangen en dat had hij nog verkeerd gehoord ook. Vandaar dat gekke antwoord.

Die hele avond werd er druk bij Pietje gemusiceerd. Toen vader thuiskwam, vroeg hij moeder waar dat pak watten was dat hij laatst had meegebracht. „Mijn oren tuiten," lachte hij. „Heb ten minste een beetje respekt voor mijn trommelvliezen."

De radio werd aangezet en heel toevallig was daar voor de microfoon in de studio ook al iemand aan het roffelen. Vader keek kwasi wanhopig naar moeder, maar Pietje's ogen begonnen te schitteren.

„Zó kan ik het ook," riep hij geestdriftig.

En hij zwenkte al naar de plaats waar zijn instrument lag opgeborgen.

„Halt," zei vader, „'t is goed geweest voor vandaag. Eten en

„.....en jij doet die bontkraag van mams om."

dan naar bed. Morgen is ook een dag."

Dat was 'n tegenvaller, maar Pietje gehoorzaamde. Noch hij noch Annie zou het ooit gewaagd hebben vaders bevelen te overtreden. Dat was vroeger wel eens gebeurd, maar hun herinneringen aan die tijd waren niet precies van aangename aard.

Pietje nam zijn trom mee naar boven en Annie haar fluit.

„Pas op," zei vader, „ik mag daarboven geen kik horen."

Er werd ook geen kik gehoord. Pietje legde zijn instrument vlak naast zijn bed en lag er vol innige bewondering naar te kijken. Ja, 't was toch een mooi ding. Je moest toegeven dat dat Kerstmannetje smaak had. En wat glommen die koperen banden. Kijk, nu viel er net een manestraaltje op.

Pietje had al een heel poosje geslapen, toen hij plots half wakker werd. Hij keek naar zijn trom. Ja, daar lag ie nog. Precies waar hij hem had gelegd. Maar de manestraal zat nu ergens anders. Wat zagen die bekende dingen er nu allemaal heel anders uit! Bepaald een beetje griezelig. En het was zo stil.

Hei, hoorde hij daar niet wat?

Ja, waarachtig. Boem...... boemmmmm!

Pietje pinkte een paar keer en hield zijn adem op. Toen hoorde hij twee korte, scherpe gilletjes.

„De blokfluit," peinsde hij. „Mijn trom en de blokfluit van Annie spelen vanzelf. Misschien dat vader en moeder het ook horen? Zou het Kerstmannetje des nachts terugkomen om met mijn trom en met Annie's fluit te spelen?"

Pietje was wel een beetje geschrokken! Het was allemaal zo geheimzinnig. Hij luisterde gespannen, maar in de andere kamers hoorde hij niets. Alles scheen rustig te slapen.

Boem.... boem.... boem.

Nog een gilletje. Nu maar één.

Pietje slikte en kroop wat dieper onder zijn deken. Maar slechts zover dat hij nog met één oog naar zijn trom kon kijken. Hei, wat vreemd, hij meende dat die trom daar even bewoog. Ja, werkelijk, kijk. Hij stond op zijn kant en nu schommelde hij zachtjes heen en weer.

Boem....boem.

Zou hij uit zijn bed stappen en vader en moeder roepen en Annie? Ja, maar verbeeld je dat die spooktrom achter hem aanrolde of dat er iets wonderlijks gebeurde zodra hij uit zijn bed was, wat dan? Pietje was wel dapper bij daglicht, maar ja, zo des nachts als alles donker is en stil en je ligt dan daar vlak bij een trom die vanzelf roffelt en allerlei gekke dingen uithaalt, nou.... wat jullie?

Pietje bleef waar hij was, maar hield die trom in de gaten.

Als ie naar me toekomt, begin ik heel hard te gillen, dacht hij.

Maar de trom kwam niet naar hem toe. Hij bleef maar doorboemen en schommelen. Nee, nu rolde hij een eindje verder. Naar de deur toe. 't Leek wel net of hij van plan was naar beneden te rollen.

Misschien wil hij naar Annie's kamer, waar die blokfluit ligt, dacht Pietje.

Nee, toch niet. Nu rolde de trom weer een eindje terug, alsof iemand er met een touwtje aan trok.

„Ik.... ik geloof niet dat er van dat rondtrekken iets komt," zuchtte Pietje angstig. „Ik heb zo'n raar gevoel in mijn maag...."

Pietje was hoe langer hoe dieper onder de dekens gekropen en voordat hij er erg in had, sliep hij weer als een marmot. Hij sliep zelfs een gat in de dag en toen mams kwam kijken of hij al op was had ze moeite om hem te vinden.

....en lag er vol innige bewondering naar te kijken.

„Nou, nou," zei mams lachend, „jij schijnt het koud te hebben, Pietje. Dat is je gewoonte niet, dat je zo diep onder de wol kruipt."

Pietje reikhalsde en keek naar zijn trom.

„Ja, die staat er nog," zei moeder. „Maar sta nu gauw op."

„Moeder," zei Pietje, „moeder, dat is een spooktrom. Die heeft vannacht vanzelf geroffeld en gegild. Ik heb het duidelijk gehoord en ie heeft zelfs rondgelopen in de kamer."

Moeder zag Pietje's schitterende ogen en de kleur op zijn wangen en maakte zich wat ongerust.

„Malle vent," lacht ze. „Ben je nu nog niet uitgeslapen?"

„Heus waar, mams. Ik heb een hele tijd wakker gelegen. Kijk toch zelf eens naar dat ding."

Om hem tevreden te stellen, bukte mams zich en greep de trom, maar bijna op hetzelfde ogenblik liet ze hem vallen en slaakte een gilletje.

„Een muis.... en nog een muis," riep mams.

Ja, werkelijk. Twee allerleukste grijze muisjes hadden een gat geknaagd in de trom en vlogen nu rap als de weerlicht over de vloer van de kamer.

Pietje zat met grote ogen te kijken.

„Is.... is.... ie kapot, mams?" vroeg hij beteuterd.

„Welnee," lachte mams, die wat van de schrik was bekomen. „Welnee. Vader weet daar wel raad mee. Wat zul jij een angst hebben uitgestaan, jongen."

„Toch niet, mams," zei Pietje dapper. „Ik.... misschien is dat het Kerstmannetje wel geweest, mams."

„Ja," zei mams, „maar dan een heel ondeugend Kerstmannetje, hoor. We zullen er voor zorgen dat hij je trom met rust laat!"

Pietje was in een wip uit bed en beneden. Hij had Annie heel wat te vertellen en Annie zou hem vast niet geloofd hebben. Maar Pietje had een bewijs: het gaatje in die trom.

„We zullen hem voortaan de spooktrom noemen," zei Pietje trots.

„En mijn fluit de spookfluit," zei Annie, „want jij zegt toch dat ze vannacht heeft meegespeeld?"

En op slot van zaken had Pietje ook daar geen bezwaar tegen.

PRINS VALIANT

RIDDER ZONDER VREES

DOOR HAROLD R. FOSTER

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

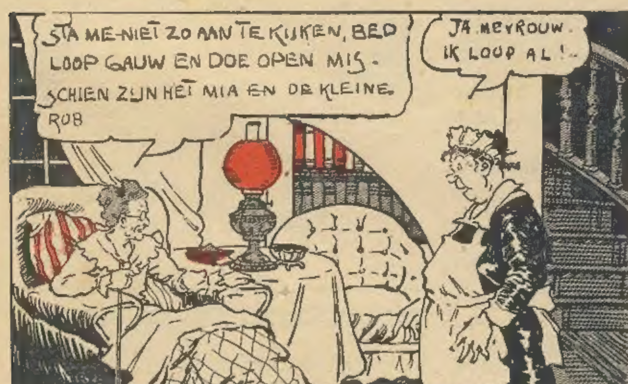

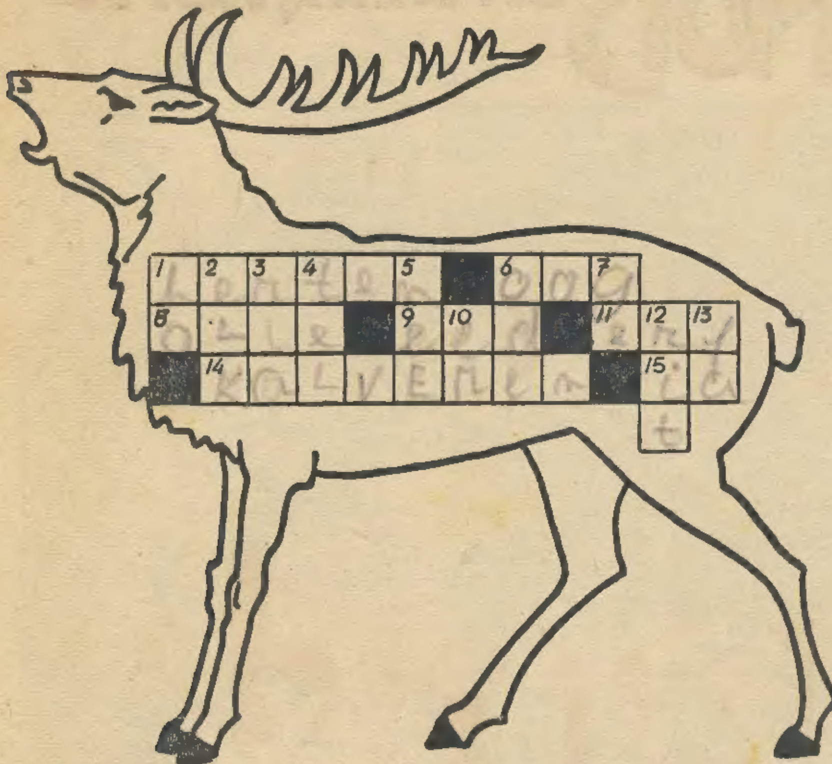

BONT ALLERLEI

HERTPUZZLE

Van links naar rechts:

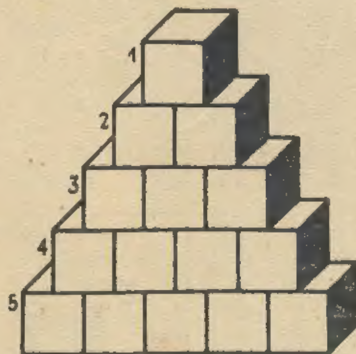
1. Zie je in een hertenkamp.
6. Daar kijk je mee.
8. Vette vloeistof.
9. Plechtige belofte.
11. Land bij een boerderij, waar meestal kippen rondlopen.
14. Zie je in de weide.
15. Geluid van een ezel.

Van boven naar beneden:

1. Halt.
2. Ieder.
3. Meisjesnaam.
4. Als ik . . . : een, twee, drie, dan lopen jullie als hazenwindhonden zo snel weg!
5. Tegengestelde van: ja.
6. Loflied.
7. Gij.
10. Daar beginnen alle sprookjes mee.
12. Toertje met de tram of autobus.
13. Zangnoot.

PYRAMIDENPUZZLE

Op elk der vijf horizontale rijtjes komt iets te staan. Op 't bovenste rijtje een klinker. Op no. 2 dezelfde klinker + een klinker. Op no. 3 hetzelfde woordje als op 2 + een medeklinker. Op no. 4 hetzelfde woordje als op 3 + een medeklinker. Op 5 hetzelfde woord als op 4 + een medeklinker.

1. Klinker.
2. Bolgewas.
3. Periode, waarin vogeltjes hun veertjes verliezen.
4. Glaswerk.
5. Ontploffingsmiddel.

WAAR PLANT JE DIE DRIE BOMEN?

Wanneer je deze zes bomen met elkaar verbindt door een rechte lijn, die van de ene voet naar de andere loopt, krijg je 'n zeshoek. Nu wil de eigenaar van dit stuk grond er nog drie bomen bij planten, maar zo, dat hij a c h t rijtjes krijgt van drie bomen. Wáár zal hij die drie planten?

Oplossingen vorig nummer

ZWAANPUZZLE

Van links naar rechts: 1. Zwaan. 6. Zwaar. 7. Den. 9. Vaas. 10. Toren. 12. Km. 13. Spa.

Van boven naar beneden: 1. Zwam. 2. Was. 3. Aa. 4. Arts. 5. Zee. 6. Zak. 7. Dra. 8. N.N. 11. Op.

SPREEKWOORDENREBUS 26

Door het oog van de naald kruipen.

ZOEKPLAATJE

VERBORGEN DIEREN

1. Rat-zebra. 2. Wolf-hond. 3. Arend-ooi. 4. Gier-bij. 5. Haas- pad. 6. Kameel-slang. 7. Ezel-paard. 8. Poema-ree.

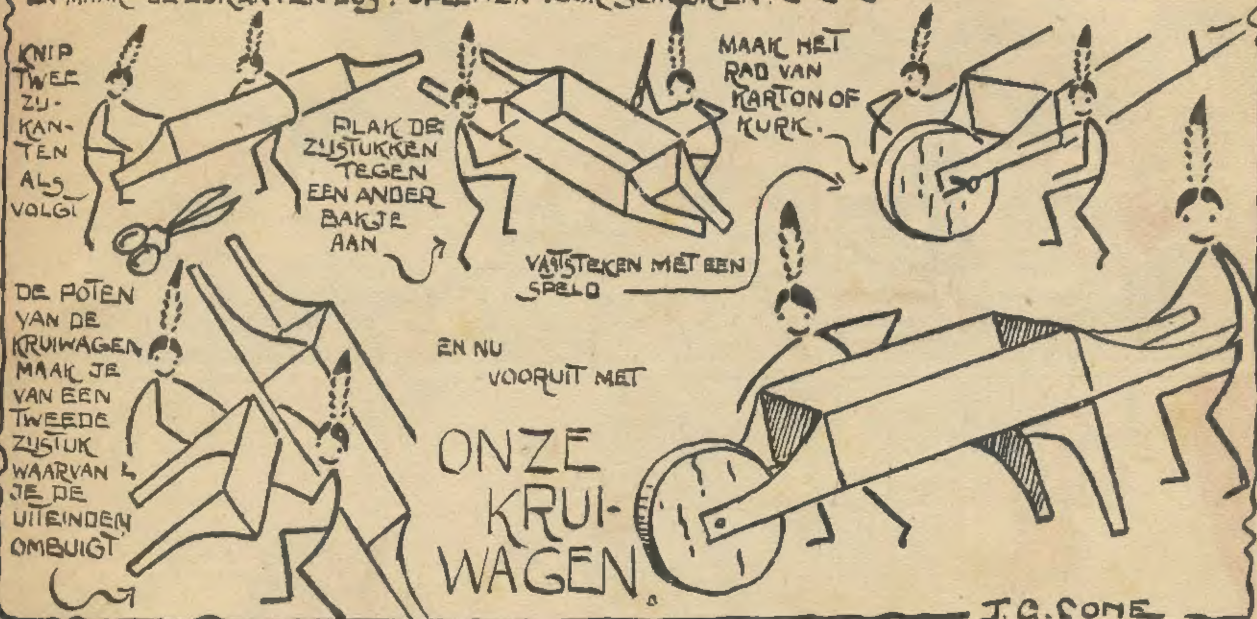
ZES VERBORGEN NAMEN

In deze zes vakjes zijn drie jongens- en drie meisjesnamen verborgen. Hoe luiden ze alle zes?

ONS KNUTSELCLUBJE WIG EN WAM HELPEN JULLIE

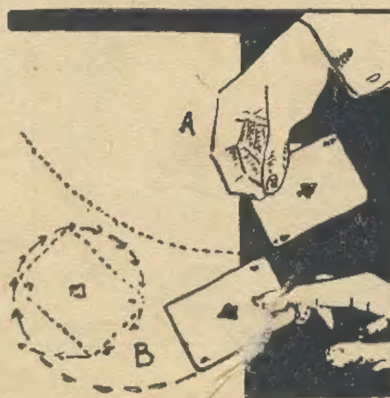

SPELLETJES MET KAARTEN EN MET EEN DOBBELSTEEN

Een originele manier om met 'n dobbelsteen te werken, is de volgende. Snij zo'n steen uit kurk en kleur hem wit. De ogen breng je er op aan in 't zwart. Neem een smal rond flesje, stop de dobbelsteen erin en laat het vol water lopen, zodat er geen luchtbelletjes meer te zien zijn, als 't flesje dichtgekurkt is. Keer je nu 't flesje ondersteboven, dan komt de dobbelsteen tegen de bodem aan te liggen en kun je 't aldus „geworpen" getal gemakkelijk aflezen.

Een interessant spelletje bestaat hierin, te proberen zoveel mogelijk kaarten van een spel van een zekere afstand in een hoed of bakje te werpen. Wanneer je bij 't werpen de kaart vasthoudt, zoals A aangeeft en ze werpt zoals B laat zien, heb je de beste kans een successerie worpen te doen.

HET GEFOPTE MUISJE

Op een zolder, in een nestje
Van papier en eindjes wol,
At het parelgrijze muisje
Elke dag zijn buikje vol.

Knabb'len was zijn lust en leven,
't Tolde rond soms van plezier.
't Leefde daar echt als een koning
Op zijn troontje van papier.

Ja, die zolder was een ruimte,
Die vol muizenschatten lag,
En waar 't parelgrijze muisje
Spelen kon bij nacht en dag.

Maar toen Jantj' op zek're morgen
Naar de zolder werd gejaagd,
Zag hij dat zowaar een muisje
Aan zijn boekies had geknaagd.

Jantje was heel boos en dreigde:
„Jij brutale niemendal,
'k Zal je leren! . . . ." En wat later
Zat ons muisj' al in de. . . . val.

VALLY

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

HET „STERKE" GEBIT!

49.

